

С поглед КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

Подполковник Венцислав Рагков: Първото

качество на военния полицай е да обича родината

Много ми харесва една мисъл на Оскар Уайлд – „всички сме в канавката, а някои гледат към звездите“, аз съм от тези, които гледат към звездите. Това казва началникът на сектор „Разследване на престъпления“ в отдел „Разкриване и разследване на престъпления“ в ръководството на Служба „Военна полиция“ (ВП) подполковник Венцислав Рагков.

С мисъл за звездите той върви през всекидневното, изпълнено със съвсем непоетични срещи с престъпления и нарушения, които той трябва да разследва и изясни. И след тежкия ден на военен полицай отново отправя взор нагоре. Към звездите. И сякаш получил от космическата им енергия, излива емоциите и впечатленията си от деня в стихове.

Пише лирика, а напоследък – и проза. Автор е на текста на марша на ВП, член е на Съюза на независимите писатели и Съюза на юристите в България. „Старая се да поддържам баланса между романтиката и реалността като поет и полицай“, споделя офицерът.

Завършил е Военното училище във Велико Търново, профил войсково разузнаване. През 1991 г. след спечелен конкурс, влиза в редовете на ВП. Успешно съчетава работата си на военен полицай с поезията, като и двете дейности му носят признанието на колегите. Негови изрази стават крилати фрази. Една от най-популярните е: „Един полицай върши нещата по три начина – правилно, неправилно и по собствен начин“. Това значи, че служителът от ВП трябва да е и творец и да се отнася с любов към всичко, което подхваща, коментира

подполковник Рагков. И още: „Първото качество на военния полицай е да обича родината. След това – работата си, семейството си, приятелите си. Тогава нещата се случват“.

Семеен е, има две дъщери и един син. Най-голямата му дъщеря е омъжена, скоро е направила подполковника дядо. Малката дъщеря е първи курс в Националната спортна академия, а синът му завършва мениджмънт.

Но обкръжението ми е полицейско – брат ми е полицай, шурейт – също, аз съм си от военен род, казва офицерът. Дядо му бил пет години в Щатите, но като започва

Балканската война, се връща да воюва за родината. И изкарва седем години на фронта! Викали са му Американец, бил е артилерист в 7-а Рилска дивизия, заявява подполковник Рагков.

За себе си казва, че в цялата си кариера се гордее най-много с един случай, при който предотвратява убийство. При кражба на автомат издига версията, че това е сторено с цел убийство.

Така се и оказва. След дълга беседа с извършителя на кражбата и събуждането на чувство за вина у него, той връща оръжието и случаят приключва без жертви.

Още

Спирки с вдианати яки. Пълни със очи тролещи. Нещо в мене си молчи И не иска да заее.

Птиците не носят поща. В своите гнезда стоят. Без надежда чакам още, да си тръгна се боя.

Практическите ситуации в живота са най-полезни за обучението на военните полицаи. Фото Красимир Тодоров

В момента упражнявам методическо ръководство и контрол на военните разследващи полицаи по места, казва за работата си. На младите колеги по методически сборове съм казвал – как приятно се чувства човек, когато разкрие автора на едно престъпление, просто е неописуемо, заявява офицерът. ВП ще я има и винаги ще се развива, както е в чуждите армии, с цел законност и ред в МО и БА, категоричен е подполковник Рагков. И продължава по офицерския си път с поглед към бъдещето, към професионални предизвикателства и... звездите.

Маршът на ВП

Първият в света

Написах марша на ВП за един ден, целенасочено, за да може да има приемственост и традиционализъм, споделя подполковник Рагков. По неофициални данни това е първият марш на военна полиция в света!

След като създава текста, офицерът се среща с началника на Гвардейския прегователен духов оркестър майор Радю Радюв, който написва музиката към марша.

Гордее се, че самият марш върхунава и ще върхунава колежите, където и да отидат, по всички точки на света, споделя подполковник Рагков, който е бил и в Афганистан. Там писах на афганистанска тематика в сонетна форма, казва той. Написва сонет за любовта по популярна песен. С негов колега превежда текста на английски език и го дават на началника на полицията на ИСАФ. Американският подполковник оценява по достойнство труда на българския офицер: „Ти си много странен човек. Тук се води война с голямо В, а ти пишеш текстове за песни. Но за мен е удоволствие, че мога на покажа на жена ми, че ние, полицаите, пишем стихове, че имаме сърца“. Военнослужещите от ИСАФ размножават текста на песента и тя се разпространява сред коалиционните сили, повдигайки духа на всички.

Пише поезия от 9-и клас. Препрочитла да твори в ямб. Особено му харесва сонетната форма – 14 стиха с поанта накрая, както е творил, например, Шекспир. Подполковник Рагков е написал около 50 сонета, а също и балади, основно – любовна лирика. Както казва Петрарка, любовта е небесна роса, която освежава сърцата, без любов нищо не се случва, споделя с усмивка подполковникът-поет.

Написал е 4 стихосбирки, но е публикувал само две – „Фантазия на болката“ – първа и втора част. Когато те боли, трябва да си фантазираш да те боли по-малко, обяснява заглавието офицерът.

Вече се пробва и в прозата. Подбрал е около 30 интересни случая от практиката на ВП и пише разкази по тях. Целта му е младите колежи, които постъпват в службата, да видят как се е работело, в разказите има диалози, беседи, различни похвати, тактически комбинации, за да може да се разкрият случаите и авторите на деянието, изтъква офицерът.

Участва в редакционните колегии на 4-и и 5-и том от сборника „Темиза“. В тях е и първият му разказ – „Пистолет“. В медиите, както и в електронната библиотека на БАН има няколко рецензии за неговото творчество.

Някои гледат на това занимание като нещо несериозно, но така освобождаваш отрицателната енергия. Само веднъж е писал по поръчка – песен за бялото вино керацуца. Написва текста, дава го на композитора Димитър Христов, който съчинява музиката. Песента се оказва успешна и печели награда на фестивала „Турин фолк 2010“.

Изгубеният пистолет

Сюжетът на разказа „Пистолет“ е по действителен случай от 90-те години. Тогава подполковникът е още капитан и отговаря за всички поделения на територията на 5-о, 7-о и 8-о районно полицейско управление в София, както и за Вътрешни войски (ВВ).

Един ден се яви тъжител – лейтенант от ВВ, който в тържбата си заявя, че, спейки в автобус 280, рязко е станал, за да слезе на спирката си и си е забравил чантичката, съдържаща служебна карта, 500 лв. и служебният пистолет, разказва подполковникът.

Всички смятат, че е невъзможно оръжието да бъде открито. Капитан Рагков обаче не мисли така и се заема с невъзможната мисия, сравнима с

това да намери игла в купа сено.

Проследява всяка стъпка на лейтенанта, който прави доброволно самопризнание, че всъщност не знае точно къде е изгубил оръжието си. Колегите му даваха оценка, че е зависим от алкохола и ходи по нощни заведения, направо – манекен на винпрома, заявява с усмивка подполковникът. Тогава обаче на разследващия екип съвсем не му е до смех.

Стъпка по стъпка капитан Рагков и колегите му възстановяват картината на случая, разпитвайки многобройни свидетели, правейки изводи, осланяйки се понякога само на интуицията си. Изяснява се, че пистолетът е загубен в едно заведение, където лейтенантът се е вихрил в безпаметен купон.

Накрая разследващите стигат до един местен клошар, 1919-и набор, който признава: Да, пистолетът е у нас, подтиофля, но пари нямаше. Значи – изхарили ги е, и му викам: „Парите са ти подарък от Военната полиция“, казва със смех подполковник Рагков. Човекът води разследващите у дома си, предава им пистолета и казва, че не го е дал в близкото 7-о РПУ, защото се боял да не го обвинят, ако с оръжието е било извършено престъпление.

Затова написах разказа „Пистолет“ – младите колежи да научат, че ако си талантлив, добре, но то е едва 5 процента. Основното е труд – активност, дом по дом, разговори с враждани и нещата се случват, обобщава подполковник Рагков.